

պատրաստ չեն: Նա տվեց թուղթ ու մատիտ եւ առաջարկեց նկարել իր գործը՝ արծիվը: Երբ նկարեցի, նա առաջարկեց հաջորդ օրը ժամը տասին գալ պարապմունքի:

Այն ժամանակ ես չգիտեի, թե ում հետ եմ հանդիպել: Բնականաբար, առավոտյան արհեստանոցում էի: Վարպետը տվեց մի կտոր կավ եւ առաջարկեց ծեփել պատկերած արծիվը: Շատ զարմացավ, երբ իմացավ, որ մինչ այդ դրանով երբեք չեմ զբաղվել եւ առաջարկեց իր մոտ պարապել նկարչություն, գեղանկարչություն եւ քանդակագործություն: Ամեն օր, երկու ամիս շարունակ, մինչեւ ընդունելության քննությունները, հաճախում էի արհեստանոց:

■ ■■ ■■■ ■■ ■■■ ■■■■■■■■

- Դրանում բախտս բերեց, հավանաբար օգնեց իմ պահապան հրեշտակը՝ այդ վարպետը ճանաչված հայ քանդակագործ Երվանդ Քոչարն էր, Երեւանի կայարանի հրապարակում կանգնեցված Սասունցի Դավթի քանդակի հեղինակը: Բնականաբար, այդ անունն ինձ ծանոթ էր: Այսպիսով, պատահաբար ինձ բախտ վիճակվեց ծանոթանալու մեծ վարպետի հետ:

■ ■■■■, ■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■

- Երբ ինստիտուտի ընդունելության հանձնաժողովում իմացան, թե ում մոտ եմ պարապում, կարեկցանքով ասացին, որ բուհ ընդունվել չեմ կարողանա, քանզի թատերական գեղարվեստական ինստիտուտի ռեկտոր Արամ Սարգսյանն ու Երվանդ Քոչարը անհաշտ մրցակիցներ էին: Երկուսն էլ տաղանդավոր նկարիչներ են եւ ստեղծագործող մարդկանց միջեւ մրցակցությունը սովորական երեւույթ է: Իմանալով այդ մասին, վարպետը, բառացիորեն ձեռքս բռնելով՝ տարավ ռեկտորի մոտ: Քոչարն ասաց. «Ես այս տղայի համար օգնություն չեմ խնդրում, ուղղակի նրան պետք չէ խանգարել»: Եվ ես առանց որեւէ հիմնախնդրի դարձա ուսանող:

- ■■■■■■■■ ■■■■■ ■■■ ■■■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■

- Այդ տարիներին ծանօթանալու ժամանակ չկար: Բուհում իրենց դերասանական ունակություններն էին հղկում թատրոնի եւ կինոյի ապագա աստղերը: Ինստիտուտում հաճախակի էի հանդիպում Արմեն Զիգարխանյանին, թատրոնի եւ կինոյի ապագա մյուս աստղերին:

- ■■■■ ■■■■■■■■■■, ■■ ■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■ ■■■ ■■■■■■■■ ■■

- Չորս տարի քանդակագործություն էի սովորում: Մեր բուհում բացվեց խեցեգործության ֆակուլտետ եւ պարզ էր, որ խեցեգործությունը լայն հեռանկար ունեցող արվեստ է: Բացի այդ, քանդակագործության համար պահանջվում է մեծ տարածք, փոքր ու հարմարավետ արհեստանոցով չես բավարարվի, իսկ կավագործության համար նման պայմանները պարտադիր չեն: Շատ համեստ էինք ապրում եւ պերճաշուք արհեստանոց ունենալու մասին երազանքը եթերային էր, եւ ես որոշեցի փոխել մասնագիտությունս եւ ընտրեցի խեցեգործությունը:

Ինչպես գիտեք, նկարչությունը ազատ մասնագիտություն է, այնպես որ, բուհն ավարտելուց հետո ոչ մի նշանակում չեղավ: Չնայած, դեռեւս ուսանողության տարիներին մասնակցում էի Մոսկվայում եւ Լենինգրադում անցկացվող ցուցահանդեսներին: Բանն այն էր, որ խեցեգործության ֆատուլտետը բացարձակապես նորույթ էր երեւանյան բուհի համար: Իմ գործերը յուրօրինակությամբ էին աչքի ընկնում, կատարման առանձնահատկությամբ:

Գլխավոր մասնագիտական ուղղությունը ռեփեֆային ու քանդակագործական գեղարվեստական խեցեգործությունն էր: Այնպես որ, ոչ թե աշխատանքն էր ինձ որոնում, այլ ես՝ նրան: Սոչիում կանգնած է 14 հարկանի «Մոսկվա» հյուրանոցը, այն լրիվությամբ ես եմ ձեւավորել, սկսած շենքի ճակատից մինչեւ համարների ձեւավորումը: Թբիլիսիի մետրո «Իսանի» կայարանում տեղակայված «Թամար թագուհու որսը» պաննոն եւս ձեւավորվել է

